

стерство; четохъ новия бюлетинъ отъ полесраженията, отвърна гимназистътъ.

— Нашитъ иматъ ли пакъ побѣди? извика Дѣлчовата сестра Славка, по-възрастна отъ него.

— То се знае; иначе може ли? Нашитъ побѣдоносно отиватъ все напредъ, отвърна съ възторгъ младото момче.

— Ахъ, колко се радвамъ мамо! извика Славка и радостно плъзна ржцѣ съ сияюща усмивка на лицето.

— И азъ се радвамъ, дѣца, и азъ, но като нѣма отъ толкова дълго врѣме второ писмо отъ баща ви... се обади майката, безъ да довърши мисълта си, и загрижено въздъхна.

Дѣлчо я погледна съ мъчно сподавена скръбъ, която засѣни юношеското му лице, и нерѣшително промълви:

— А че нали ти казахъ: — остави ме да ида тамъ долу — дѣто се биятъ — та да разбера, да не би да се е случило нѣщо съ татка. Война е — всичко става.

— Пакъ ли туй взе да приказвашъ? извика съ досада майка му. — Ти си дѣте. Не е тамъ за тебе.

— Дѣте! Ха-ха-ха. Седемнайсетгодишенъ мъжъ съмъ азъ и...

— И? Какво и?

— И току вижъ — утричка ни събрали въ казармата.

— Стъ! Да не приказвашъ глупости. Казарма! Мъжъ! Че ти едва прѣди четири мѣсеци опълни шестнайсетъ години.

— Дѣлчо — мъжъ! шепнѣше Славка съ подигравателна сериозностъ и се хихикаше въ шепитъ си.

Той я погледна недоволенъ, но нищо не каза, а бързо се наобѣдва и мълкомъ отиде въ своята стая.

Той се изтегна на леглото си и се вдълбочи въ мисли. Нему му бѣше жалъ и за майка му — която страдаше отъ неизвѣстността за баща му — и за татка му — може би раненъ или убитъ — и най-сетнѣ, и любопитството, както и желанието да се отличи въ нѣщо, го тласкаха къмъ една смѣла и не за възрастта му постѣпка. Той отдавна мечтаеше да се запише доброволецъ и отиде на войната, както единъ неговъ съкласникъ, но значително по-възрастенъ отъ него, бѣ направилъ. Той се бѣ опиталъ да послѣдва примѣра на другаря си, но не успѣ — отказаха да го приематъ. Тогава рѣши той, какъ-какъ да отиде на бойното поле, да намѣри баща си, за да види живъ и здравъ ли е, и, ако му се удаде, да извърши нѣкой подвигъ. Па дори само срѣщата съ баща му и възможността да донесе на майка си извѣстие за него би било вече подвигъ.

Докато той така расжждаваше, прѣдставляйки си бойното поле по своему, нѣкой почука на вратата, бутна и влѣзе.

— А! ти ли си бе, Иванъ Грозни? извика Дѣлчо, щомъ съгледа съкласника си Иванъ Грозневъ, който поради прилика на имената, другаритъ му го бѣха нарекли на името на жестокия руски царъ.

Иванъ Грозни се усмихна добродушно и рече съ тайнъ твечъ гласъ:

— Е какъ? Ще вървишъ ли?

— Непрѣменно.

Тъ пошушукаха доста врѣме, послѣ излѣзоха, за да могатъ по-свободно да обмислятъ и наредятъ търгването на Дѣлча.

На другия денъ късничко в черѣта Дѣлчо тайно, като духъ, се измъкна отъ кѣщи, причаканъ отъ Ивана Грозни на жгѣла на улицата, слѣдъ което и двамата се отправиха за гарата. Дѣлчо бѣ ималъ благоразумието плътно да се облѣче — като за война — и да нахлупи на глава единъ голѣмъ отъ черна агнешка кожа калпакъ, който Иванъ Грозни му бѣ доставилъ отнѣйдѣ. Оръжие за сега той нѣмаше никакво. Таково на бойното поле той лесно ще си достави.

Бѣше началото на октомври 1912 година. Тъмно, облачно небе висѣше надъ София. Бѣ доста хладно и кално, тѣй като бѣ валѣло дъждъ. По „Мария-Луиза“ се движеха войскови части, артилерия и обозни кола — всички огиваха къмъ гарата. Огтамъ непрѣкъснато се донасяше свирене на локомотиви и притѣпенъ отъ разстоянието трѣсъкъ, който хаотично се смѣсваше съ равномерния тропотъ на войницитъ, грѣмливия тракотъ на артилерията и скърцането на колитъ.

— Хемъ, Грозни, да... такова... да утѣшавашъ майка ми, сестра ми... Да к жешъ, че скоро ще се върна съ извѣстие за баща ми, че съ мене нѣма нищо страшно да се случи... Най-сетнѣ толкова свѣтъ отива тамъ.

Прѣдъ гарата имаше новобр зимо смѣшение отъ хора, войници, коли, артилерия... Електрическитъ слѣнца разсѣйваха мрака, сипейки своята мека свѣтлина върху тая жива картина.

Дѣлчо се сбогува сърдечно съ другаря си, и се опита на нѣколко мѣста да влѣзе въ гарата, но бѣ принуденъ да заобиколи стокното стоварище, и слѣдъ туй да излѣзе при единъ влакъ, който бѣ пълненъ съ войници, готовъ за отпѣтуване. Той се проврѣ въ единъ вагонъ съ връзката си подъ мишца, въ която имаше провизия, и се спотаи между войницитъ, които, заети всѣки съ себе си, не обръщаха на него никакво внимание. При това и потонната ламбичка слабо освѣтяваше третокласния вагонъ.